

Estére látszik: Padua mennyire diákváros; a főutca szívében, az Alma Mater épületéből özönlének ki a diákok. Ezen a környéken lépten-nyomon különös p'akátok állítják meg a járókelőt. Alighanem százados hagyomány, hogy az egyetemi doktorandusnak még a közvélemény előtt is le kell tennie egy elég kemény szigorlatot: az avatásra készülő illusztrált pamflet szenvedő hőse lesz. A tuszkarikaturákkal teleszórt szöveg gyakran épp elég borsos ahhoz, hogy csak kövön sokszorosítsák s — nem nyomdafestékkal.

Mantegna freskóit elpusztították tizenhat éve a légitombák; de a Scrovegni-kápolnában szinte sértetlenül megmaradtak Giotto legnevezetesebb freskói. A kápolna tele van, jórészt útikönyvekkel kísérik a falfestmények ikonográfiaját. Az az érzésem, hogy én vagyok az egyetlen idegen. Olaszok járnak, kezükben a „guidá”-val, halkabbak, figyelmesebbek, mint — a német turisták.

Néhány óra idő csak, mely eltelik, míg a kishajó bevisz a Szent Márk térre s visszahoz az állomáshoz. Ilyen rövid ideig láthatom csak a „Serenissimát”. Hányszor írtam a világ egyedülálló vízi főutcájáról, a Canale Grande-ról, úgy hittem: örökösen belémvésődött minden fordulata, minden képe. A felszálló párok közt mégis most olyan, mintha soha nem láttam volna: színek és formák felejthetetlen szépségben olvadnak össze, a paloták libegnek a tengerbevert cölöpök fölött.

A San Marco előtt most nincsenek árusok. A nagytemplomban tataroznak, kevés az idegen látogató. A Lepantonál zsákmányolt zászlók egy-egy foltját látom, kevés gyertya vet némi világosságot az aranymozzaikokra. Tizenegy évszázadon át élt Velece, előbb mint bizánci hűbér, majd nagyhatalom, végül az örök karnevál országa. Nagyságának s hanyatlásának minden tűnő képe itt villant el, ezek alatt a csodálatos kupolák alatt.

A Rialto hidjának fehére az egyetlen folt a ködben. Az állomás — valóban az utolsó stációm. Még egyszer végignézem a könyvespavilont. Csak a halott Lampedusa könyve, a Leopard, hirdeti a maga százharmincezes példányszámát. Az élők könyvei gyorsabban merülnek el az árban, mely feltartóztathatatlanul hőmpölyög a maga színes, olcsó, élénk képeslapjaival.

Éjfélig még olasz földön utazom. Millió kép táncol bennem, belső élmények vágnak szövegre, egy-egy mondat foszlánya kísért. William Waugh regényének címére gondolok: milyen különös újból meglátogatni — annyi esztendő után — Itáliát.

MISKOLCI KÉPESLAP

*Halódó lombok őszi aranyára
surranva oson rá a bükki éjjel,
s amíg az est a hegyek ormán lépdel,
az égbe fúr az Avas koronája.*

*Neszezni kezd az erdő éjszakája,
ezer hang kél s cikázik szerteszéjjel
az alvó lombok sóhaja, a széllal
versenyre indul s ráterül a tájra.*

*Fehéren állok, körülöttem árnyak,
mögöttem tünt tavaszok titka lebben,
mellem nekifeszül az éjszakának,*

*előttem, bennem még tavaszi ének,
csak a szívem ver egyre csöndesebben,
amíg a csúcstről éjszakába lépek.*

Ágoston Imre